

**Пірнути
в
Київське
море**

Інна Данилюк

**Пірнути
в
Київське
море**

Ілюстрації
Альбіни Колесніченко

**Львів
Видавництво Старого Лева
2024**

УДК 821.161.2-31-93

Д 18

Данилюк Інна

Д 18 Пірнути в Київське море [Текст] : повість / Інна Данилюк. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 168 с.

ISBN 978-966-448-307-7

Літні канікули на Київському морі, заняття в школі вітрильного спорту, мрії про навколосвітню подорож на яхті — такими були щасливі будні Устима. Та одного дня в його життя увірвалася таємнича сила й заходила все руйнувати. Хлопця, що понад усе на світі боявся пірнати, раптом з головою накрило випробуваннями. Устим несподівано дізнався таке, про що ніколи й не задумувався, і завів знайомства там, де це взагалі неможливо.

УДК 821.161.2-31-93

© Інна Данилюк, текст, 2024

© Альбіна Колесніченко, ілюстрації
та обкладинка, 2024

© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-307-7 Усі права застережено

*Присвячую батькам та чоловікові,
що підтримують мене завжди.*

ПРОЛОГ

Чорні відьмині кігті скреготнули по корі дуба — аж іскри посипалися. Могутнє дерево зіщулилося й затулило подряпини тріпотливим листям. Відьма шкрябонула по стовбурі ще раз, і ще. Її чорне волосся розвівалося на вітрі, наче порвані рибальські сіті. Жінка прихилилася до стовбура, вдихнула довжезним носом запах кори, примружила чорні лупаті очиська й криво посміхнулася, шепочучи: «Тирсою пахне. Водю пахне. Скоро вам, дубочки, прийде кінець», — її роздуті губиська заокруглилися в чорну пащу.

А потім — клац — і чаклунка знялася в небо чорною птахою, наче й не було її тут.

Розділ перший

ЯХТ-КЛУБ

Старенька бордова «тойота» жваво прорізала ранковий туман, що пухкими віхтями спадав із сосон над трасою. Устим, мама й тато їхали до яхт-клубу на Київському морі. І так щодня: батьки — на роботу, син — на заняття в гуртку вітрильного спорту.

Хлопець іще докунював на задньому сидінні, поки батьки гомоніли попереду: мама — за кермом, батько — на пасажирському. У їхній родині мама — автомобілістка, батько — рибалка й човняр. Мамі, щоб прокинутися зранку, треба не кава, а йога й двадцять кілометрів за кермом (від села Лебедівка, в якому мешкає родина, — до яхт-клубу неподалік Вишгорода). Батькові, щоб прокинутися, треба

доспати до самісінького виїзду, можна й без сніданку. Він, мабуть, тому такий худий, як чапля, бо не снідає. А от мамі доводиться займатися спортом і безперервно сидіти на дієтах, щоб не бути «пампушечкою» біля такого стрункого чоловіка. Чесно кажучи, вдається їй це не дуже, бо вона, як і Устим, любить піріжечки, пончики та млинчики... Того, мабуть, вони обоє такі повненькі.

Мама голосно слухає музику, батько бурчить. Йому ніколи не догодиш із плеєристом, бо він у минулому — музикант, а колишніх музикантів не буває. От і сперечаються щоранку. А мама ще й піддражнює, голосно підспівуючи якомусь грецькому поп-співакові. Тато просто замовкає, бо ж водій у авто — начальник. А Устим звук до маминого плеєриста, він під нього змалку їздить. Коли ж за кермом батько — час «Металліки» й «Дафт Панку». Хлопцеві це теж ок. Йому обидва плеєристи ок.

Устим, хоч і куняв під муркотіння тойотиного двигуна й голос із музичних колонок, але не випускав із долоні туго скрученого плаката. Це був його скарб — фото Валерія Петущака, першого яхтсмена незалежної України, що